

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Ad perfectionem vitæ aspirans vtî Dei adiutorio semper inniti, de suis viribus diffidere, sese Deo nudè resignare, desideriumq[ue] proficiendi nunquam intermittere debeat. Cap. XXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

hit, si vel aliud nihil assequeretur commodi, hoc ipso quod sua frangit desideria propter Deum, meretur plasens Deo. Verbi gratia: Videre, gustare, audire, huc vel illuc accedere, quae solo curiositatis aut voluntatis allestu imperatur, si intermittantur propter Deum, meritum habent. Si cupias leuare oculos & quid ibi fiat videre, & rursus tibi frenum ponens, statuas propter Deum nolle oculos illuc conuertere & nolle videre, habebis meritum, quod voluntatem tuam propter Deum abnegasti. Praeter hoc meritum, quod ex hac continentia obtines, aliud lucraris, scilicet quod leuitatem aut indignationem (quam forte incidisses, euitas. Inde consideratur vana obiectio eorum, qui semetipsos abnegare nolentes, aiunt. Cur clauderem oculos, cur obturare aures, cur constringerem pedes? Quid enim mali est, si videam quid ibi agatur? Quid si audiam? Esto vt nullam maculam contrahas audiedo seu videndo &c. nihilominus tamen libenter propter Deum desideria tua frangere abnegareque debes. An putas hoc non acceptum Deo, aut irremunerandum? At dicit quis: Quid hoc Deo confert boni si voluntatem aut desiderium meum abnegem? Quid (dic mihi & tu iterum) omnia bona tua opera (et si martyrium patiaris) vtilitatis adferunt Deo? Profecto nihil boni, nihil ve commodi adferunt ei. Multum tamen placet hoc illi, quod amore, & ob gratiam sui aliquid cupitum tibi subtrahis, aliquid ve molestum tibi tolleras aut imponis. Sis itaque fidelis Deo tuo: & in his quantumlibet paruis inuenies occasionem magnam Deo sacrificandi, Deoque gratum aliquid faciendi.

Voluntatis
propriae ab-
negatio qua
tum meritum
habeat etiam
in paruis.

*Ad perfectionem vitae aspirans vti Dei adiutorio semper inuiti, de
suis viribus diffidere, sese Deo nude resignare, desi-
deriumque profitiendi nunquam in-
termittere debeat.*

CAPVT XXXII.

Quantam inueniret pacem, qui erga Deum bonae esset voluntatis, & in illius oculis se stare continue meditaretur, semper compunctus & verecundus, erga proximum cum maturitate morum totus benignus & misericors, in se demique totus humilis, nihil penitus de se boni sentiens, qui peccata & negligentias suas continue lugeret, in confidentia multa & conuersione amorosa ad Deum, sollicitus ne forte ipsius gratiam amicitiamque amitteret. Tu ingitur semper esto vigil in Dei timore, ne opera tua Deo adhuc displiceant, diuinae misericordiae soli innitens, te ipsum ex affectu contemnens, malis denique omnibus ac flagellis te dignum credens. Quamdiu ita non senseris, nihil es. Homo de suis viribus, deq; omni industria & ingenio suo, de libris, & de omni proprietate desperare debet, & in solo adiutorio diuinæ gratiae firmiter stare, inhaerere ac niti. Itaque oportet vt conatum omnem, & quicquid potest, faciat pro virtute, pro bono & contra malum (quia sine proprio conatu, nihil accipiet nihilq; efficiet) & nihilominus in nullo labore suo speret: nihil per laborem aut propter laborem suum se recipere credat, sed per solam gratiam ac misericordiam Dei quae gratis omnia

Pacem ve-
ram quomo-
do quis in-
ueniat.

Adiutorio
diuinæ gra-
tiae soli fir-
miter inha-
erendum.

SS

Conat,

Dona sua
cur subinde
subtrahat
Deus homi-
ni.

Resignatio
proprie vo-
luntatis qua
fit necessaria
homini.

Ioannes
Thaulerus.

Nihiliteratis
proprie cog-
nitionem
vnde accipi-
at homo.

Resignatio
ficta qua fit

donat, facienti tamen quod in se est. Quod vt Deus nos erudiat, & vt sui capiat homo experimentum, videlicet ex se nihil esse, aut posse subtrahit, Deus dona sua, nonnunquam etiam sanitate, vt inter pericula tentationum aut dolores capitis, aut timorem omnino deficiendi, de seipso homo diffidat, vt suum profectum non ex proprijs operibus, sed ex diuina largitate ac bonitate, quae hominem humilem & de seipso diffidentem, in Deo autem fidentem iustificat gratis) metiatur. Ad esse autem debet resignatio propriae voluntatis, qua velit homo secundum Dei voluntatem & abundare, & pauper esse, permanente nihilominus studio & conatu bonae voluntatis ad proficiendum: qui tamen profectus non debet desiderari, nisi ad placendum Deo. Conatus vero ac studium bonae voluntatis, in exercitium debet poni, quantum discretio, obedientia, & caetera huiusmodi alia prorsus necessaria non prohibent. Neque enim aliquid indiscretum, neque contra honestatem aliquid aut virtutem, aut contra praecipua obedientiae & charitatis Deus exigit, nec talia probat, sed arguit ac damnat. Semper ergo petenda est huiusmodi à Deo directio in beneplacitum suum diuinum, quam resignatio comitetur voluntatis humanae, credentis diuinae prouidentiae cuncta ad meliora gubernanti. Legitur in Ioanne Thaulero, perfectionis maioris esse, hominem (si ei daretur optio petendi, & facultas consequendi quantumcumque vellent virtutum profectum) secundum suam voluntatem nolle eligere, sed hoc Deo potius committere, & rogare tantum sibi dari, quantum illi placeret: nec Deo mensuram, quantum ab eodem habere velit, praescribere, imò ne velle quidem plus habere, quam illi placeret. Propter hoc tamen nihilominus affectus noster & conatus extendi semper debet, ad perfectionem maiorem, salua (vt dictum est) resignatione voluntatis propriae, qua contentus & pacatus stet ad Deum: etiam si sibi interim videatur vt à Deo ipso, aut à praelato retrahatur, impediaturque à profectu (vt fit) quando scilicet illi exercitia, vel alia in quibus spem habebat tolluntur, aut quando ex infirmitate corporis, alia ve causa urgente (quae non ex desiderio sumitur, nec placet) à bono proposito impeditur. Sciendum tamen à virtute & à profectu, neminem impediri posse, neque per Deum neque per Praelatum, (si alia voluntas bona non deficiat) quin potius per occultam dispensationem in alio genere proficiendi, multo magis promoueri, prouidentia Dei sapientissima id ordinante. Deus erudit hominem bonae voluntatis, diuersis vijs ac medijs, vt veniat ad cognitionem propriae nihiliteratis, & stet in solo Deo, seruiens ei sine propria voluntate, quod maxime requirit Deus. Constat namque ex multis Sanctorum aut Sanctarum vitis seu legendis, seruos Dei grauius tentationibus ac ærumnis affectos (cum se resignarent funditus Deo, non potentes liberari, sed diuinae prouidentiae se committentes, & ad finem vsque vitae suae aut ad finem mundi) si Deo ita placeret (offerrent se ad eiusmodi portanda paratos) confestim post huiusmodi resignationem fuisse ab illis molestijs liberatos. Siquidem Deus tunc obtinuit in anima quod quaerebat, & propter quod diuini adhuc hominem, aut sibi prudentem, mortificabat, scilicet resignationem propriae voluntatis, & proprii consilij. Claret hoc in sancta virgine Catharina de Senis, & alijs eiusmodi. Nemo tamen propterea ad eiusmodi se debet resignationem exercere, vt à molestijs liberetur, (quia hoc non esset Deum, sed seipsum quaerere) sed idem se Deo resignet, quo subijciat & conformet se beneplacito Dei, eligens pati quam diu illi placuerit, alioqui esset resignatio ficta. Oportet si profi-

Proficere volueris nunquam quiescere, hoc est nunquam animum & studium proficiendi postponere. Actualia tamen exercitia causa obedientiae, charitatis, discretioris, altioris virtutis, aut magis necessariae (praesertim pro communi bono) occupationis, intermittere aut relaxare, hoc non est quiescere vel deficere, sed bonum pro meliori commutare. Melior est enim perpetuitas parvi boni quam magnus profectus vnius duntaxat diei. Et hoc pro consolatione loquor debiliū, aut alias ex obedientia occupatorum, quibus licet hae occasione dulcedo aut actualis deuotio minuatur quo ad feruorem sentimentī, propterea quod exercitia sua non possunt continuare, non tamen minuitur (si volunt) quo ad bonam voluntatem secundum spiritum siue animum rationalem. Semper enim possunt deuoti debentque habere desiderium & propositū se extendendi in spiritualibus, licet non debeant semper in his se exercere, praesertim si obedientia, si capitis debilitas, si alia ve impedit eos infirmitas, aut etiā necessitas tā erga se, quā erga proximiū, quae est charitas. Haec enim multo est minus omittenda, quam propriae voluntatis, quantumlibet deuota exercitia. Consultum est igitur aegrotis, & obedientia, labore, aut infirmorum obsequijs occupatis per bonae voluntatis feruorem, per intentionisque reuouationem creberrime ad spiritualium exercitiorum desiderium se excitare: per discretionem verò, ne vires grauentur, & ne in potioribus officijs sint inualidiores, actus & exercitia sua spiritualia moderari. Per hoc enim fiet, vt bona in eis voluntas nō pereat, nec careat fructu, quae per negligentiam non omittitur, sed per alia bona magis necessaria impeditur. Saep̄ etiam dixi posse in vno genere proficiendi hominem deficere, vbi tamen propterea in alio genere fortius vberiusque crescit. Deus enim non sibi vult vt homo placeat in eo duntaxat, quod sua sibi voluntate homo elegit, sed in eo quod iniungit, aut vult ipse Deus, puta, quo sibi vult obtinere hominem, vt in ijs quae ad Dei etiam sunt honorem, discat homo non habere electionem propriam, sed in omnibus Deo se relinquat. Vbicunque enim est resignatio voluntatis in homine maior, ibi pietas est etiam perfectior, & deuotio maior. Perfectio tua non est deuotio sensibilis, sed in vera annihilatione tui ipsius, in perfectissima humilitate, in benigna erga proximum dilectione, in compassione, feruentissimaeque charitate, qua nihil praeter Deum cogites, desideres, diligasque in plena tui abnegatione, in perfectissima excellentissimaque obedientia, atque in vera deuotione, hoc est, in promptissima voluntate ad ea quae Dei sunt, sita est. Humilitatē, charitatē, reliquasque virtutes omnes ex alijs discite. Nonne oculatissimus es circa defectus aliorum? Nonne alienos virtutum defectus ilicō vides? Quicquid igitur indecens, illicitum, defectuosum ve videris in altero, tu, noli imitari. Quicquid decorum, virtutiue consentaneum in alijs repereris, hoc in te transforma. Circa singulas igitur actiones tuas meditare quomodo consilium alteri dares amico, si eidem id quod tibi, faciendum inculcaberet. Quod ergo alteri consuleres, consule & tibi, & quod alium doces, in tuiso exerce. Verbi gratia: Tacere ad increpationes, ignorantiam non dissimulare sed fateri, vilia, abiectaue exercitia libenter amplecti, & huiusmodi id genus plura sunt quae tibi & alijs persuadeas.

Quies nunquam admittenda quae.

Desiderium proficiendi semper esse habendum. Voluntas bona quando non careat fructu operis.

Perfectio hominis in quo sita sit.